

[Erik Hansen (Ålborg amt).]

Vi står derfor i den situation, at skal vi gå ind for karantænebestemmelser, som jeg vil betragte som et tilbageskridt, må vi dele landet op i to områder: et rabiesfrit område og et rabiesområde i den sydlige del af Jylland.

Jeg er klar over, at det er en højst ubehagelig sag for alle at være involveret i, for næsten ligegyldigt hvordan vi forsøger at løse den med de alternative muligheder, vi tilsyneladende står med i dag, bliver resultatet ikke tilfredsstillende. For mig er det ganske uforståeligt og i øvrigt også uacceptabelt, at vaccination ikke anerkendes. Hvorfor anerkender man dog ikke fra svensk og i øvrigt fra norsk og finsk side, at man er kommet langt ad denne vej og på den måde kan opnå meget?

Det er sagt her i dag af andre ordførere, at nu skal vi ikke slippe sagen, og at der må findes en løsning på den. Jeg tror ikke, det sidste ord er sagt eller den sidste udvej forsøgt. Jeg tror, at vi på baggrund af de oplysninger, den højtærede landbrugsminister har givet os i dag, skal forsøge at trænge dybere ind i problemet og finde en løsning, der nogenlunde kan skabe ret og skel til alle sider.

Forslagsstilleren (Aksel Larsen): Det er jo begrænset, hvor megen grund jeg har til at takke de fleste ordførere og den højtærede landbrugsminister, selv om landbrugsministeren dog har erklæret sig villig til at forhandle om sagen og mener, at det bør gøres i et udvalg; det mener jeg naturligvis også.

Jeg vil på den anden side sige, at det ikke både godt, når landbrugsministeren næsten som sit hovedargument anfører, at hvis man ophæver bekendtgørelsen af 19. februar, er der fuldkommen fri indførsel for hunde og katte til Danmark uden nogen som helst foranstaltninger. Jeg troede virkelig, at landbrugsministeren kunne forstå, at dermed mentes, at så skulle man genindføre de gamle tilstande, altså genindsætte til ære og værdighed bekendtgørelse nr. 527 af 2. december 1969. Dette har jeg ikke skrevet i forslaget til beslutning, men det turde dog fremgå, hvis man er i stand til at tænke almindelig fornuftigt.

Dernæst må jeg bemærke, at det natur-

ligvis er ugørligt i løbet af den knapt til-målte taletid at gå udførligt ind på, hvad der er sagt om mit forslag. Jeg vil dog med det samme bemærke til hr. Niels Jørgen Nielsen, at det er muligt, der er følelser med i denne sag, men det er der i hvert fald ikke fra min side. Det drejer sig ikke først og fremmest for mig om at få min hund med til Sverige eller skaffe andre mennesker mulighed for at få deres hunde med til Sverige. Det drejer sig om at beskytte dette land imod rabies eller hundegalskab — og jeg tillader mig at bruge dette sidste, populære udtryk, det ved alle hvad er. Der er med den ændring, der er indført nu, kommet en meget stor fare for, at vi får rabiesmitte og rabiesangreb her i landet. Der tales fra forskellig side, også af visse ordførere, om, at hvad man end gør nu, gør man uret, og at man da ikke kan give sig til nu at spørre af for dem, der rejser mod syd. Men forholdet er, at man har indført en ændring, som man ikke havde behøvet at indføre, og det, mit forslag går ud på, er, at man skal genetablere de tilstande, der herskede før 1. marts. Det er det hele.

Jeg kan naturligvis være glad for, at landbrugsministeren lader en hel del af den argumentation ligge, som han kom frem med, dels da han skulle besvare mit spørgsmål i tinget i marts måned, dels ved andre lejligheder. F. eks. serverede han ikke mere den historie, veterinærdirektoratet havde bundet ham på ærmet — jeg siger udtrykkeligt: bundet ham på ærmet — om, at det ville koste 4-5 mill. kr. at få en karantænestation. Nu drejer det sig om, at man ikke har kunnet finde en egnet landbrugsbygning. Ja, jeg tillader mig ligesom den socialdemokratiske ordfører at sige, at jeg tror, det skorter ikke alene på vilje, men i højeste grad på god vilje fra veterinærmyndighedernes side. Herom kunne jeg, hvis jeg havde tid til det, citere adskillige udtalelser, som veterinærdirektøren har fremsat offentligt, f. eks. om, at den ham tilbudte karantænestation i Jylland sikkert ikke duer; da man så spørger ham, om han har set den, svarer han nej, men det er da noget, man må overveje. Han har ikke set den, han har ikke villet undersøge et tilbud, men svarer blot automatisk: nej tak, det har ingen interesse. Der synes ikke